

Neudělali nic mimořádného, ale všechno běžné udělali mimořádně dobře.

Takto zhodnotil neobyčejný život obyčejných manželů Aloise (1880–1951) a Marie (1884–1965) Quattrocchiových dnes již svatý papež Jan Pavel II. při jejich blahorečení 21. října 2001. Proč? Na to nám svým výrokiem odpověděl Svatý otec.

přiblížit k náboženství jako příklad tvého tatínka.“ Tito blahoslavení manželé byli rodiči čtyř dětí. Hlavně u poslední dcery Enrichetty se naplno projevila důvěra v Boží pomoc, v zázrak, který Bůh může uskutečnit. Lékaři při těhotenství Marie naléhali, ať podstoupí interrupci, neboť byli přesvědčeni, že nemůže přežít ani matka, ani dítě. Odpověď manželů byla jediná: „Ne.“ Vyšetřující gynekolog opáčil: „Víte, že s veškerou pravděpodobností zůstanete, pane Quattrocchio, vdovcem se třemi malými dětmi?“ Po mnoha a mnoha modlitbách se jim v osmém měsíci narodilo naprosto zdravé dítě. Tato jejich dcera se dožila 98 let (zemřela až v roce 2012) a s bratry se zúčastnila blahorečení rodičů.

„Normalita“ rodiny se uskutečňovala v na první pohled obyčejných věcech: nejdůležitějšími částmi dne bylo kromě společné modlitby setkání všech členů rodiny u stolu každý večer. Hromový smích, hluk, disciplína, zmatek, diskuse... Avšak podstatou výchovy bylo ovzduší, ve kterém se vše stavělo na Kristu. Kristus byl v rodině brán jako host s nejvyšší autoritou, který byl neustále přítomen ve vztahu obou manželů. Děti potvrzují, že vztah rodičů byl tak nesen vzájemnou láskou a úctou, že nikdy nezaznamenaly minimální vzájemné zakažení. Z tohoto ovzduší, které se dýchalo, vznikla dvě kněžská povolání obou synů, Filipa (otec Tarsicius) a Césara (otec Paolino).

Oba manželé se také výraznou měrou angažovali

vali ve společnosti, Alois se aktivně zapojil do po první světové válce nově vzniklé Asociace italského katolického skautingu, stal se jejím předsedou i generálním poradcem. Marie se stala františkánskou terciářkou. Po druhé světové válce se Alois i Marie zapojili do obrodného katolického hnutí pod názvem Rinascita Cristiana i Fronte della Famiglia.

V dnešní době, kdy je rodina z mnoha stran napadána, kdy je lidský život ohrožován a zabíjen jak před narozením, tak při utrpení, kdy genderové pseudoteorie vnučují lidem myšlenky o „normálnosti“ všeho nenormálního a hříšného, je pro nás blahoslavený pár manželů Quattrocchiových příkladem toho, že je potřeba s láskou, oddaností a důvěrou v Kristovu pomoc žít právě ony „obyčejné“ a „normální“ vztahy v našich tradičních křesťanských rodinách, protože právě v nich můžeme vyrůstat ke svatosti, a tím vypuzovat ďábla z tohoto světa.

Zdroje: www.catholica.cz, www.asczech.cz

OTEC BEDŘICH HORÁK

TŘI KRÁLOVÉ

a hvězda

O Vánocích nás vždy krásně naladí pohled na jesličky. Vedle Svaté rodiny a pastýřů tam najdeme i postavy tří králů, kteří přináší Ježíškovi královské dary – tito králové bývají, podle místních zvyklostí, přidáváni do jesliček až na slavnost Zjevení Páně, tedy lidově „na tři krále“. Kromě toho se koná na tento svátek tříkrálová sbírka, které se účastní i mnozí ministranti.

Ale jak je to vlastně s těmi „třemi králi“ v Písmu svatém? V evangeliu podle Matouše, které o nich jako jediná biblická kniha hovoří, nenajdeme ani zmínku o tom, že to byli králové, ani že byli tři. Píše se tam o mudrcích od východu, kteří došli nejprve do Jeruzaléma, aby se vyptali na narození židovského krále, jehož hvězdu uviděli na východě a kterému se chtěli poklonit (srov. Mt 2, 2). Takže jsou to mudrci (mágové). Tento výraz označoval původně perskou (dnešní Írán) kněžskou kastu, která se zabývala především výkladem snů. V evangeliu jsou představeni jako astrologové, kteří pozorují hvězdy a v jejich pohybech vidí znamení, která poukazují na velké světové události. Byli to jacísi tehdejší vědci, ale patřili zároveň k bohatší vrstvě lidí, což dosvědčují i drahé dary, které přinášejí, a sám fakt, že si mohli dovolit vydat se na tak dlouhou cestu. Protože nevěděli nic o místu narození Mesiáše, byli to nejspíš pohané, tedy nežidé. Přicházejí od východu, podle jejich označení pravděpodobně z Persie, ale jejich znalost astrologie zase poukazuje na Babylón a dary, které přinášejí, zase na Arábii. Pro-

tože křesťanští autoři, zvláště z prvních staletí církve, rádi poukazovali na předobrazy evangelních událostí ve Starém zákoně – a sama evangelia, zvláště právě Matoušovo, to činí jako první –, našel se jeden takový předobraz námi pojednávané události v Žalmu 72: „Králové Taršíše a ostrovů přinesou dary, králové Arábie a Sáby zaplatí daně“. Zmínka darů, které mají přinést ideálnímu židovskému králi, Mesiáši, jiní králové zdaleka, vedla k ustálení představy, že ti mudrci byli králové. Tyto dary jsou konkrétně uvedeny u proroka Izaiáše: „Přijdou všichni ze Sáby, přinesou zlato a kadidlo“ (Iz 60, 6). A jak se došlo k počtu tří? Tam je to téměř nabíledni. Je to podle počtu darů, které mudrci přinesli.

A co ta hvězda, která jim ukázala cestu?

Bývá znázorněna na obrazech a v jesličkách jako kometa. Tento způsob zobrazování nastartoval údajně italský malíř Gio-

tto na začátku 14. století, který namaloval fresku Klanění mudrců s kometou, kdy se inspiroval Halleyovou kometou, kterou sám pozoroval a byl jí fascinovaný. Navíc to, že kometa se pohybuje, souznělo s textem Písma, který říká, že ta hvězda „šla před nimi“, tedy byla v pohybu. Ale současní astronomové zjistili, že ani Halleyova, ani jiná kometa v době narození Ježíše nad zemí pozorovatelná nebyla. Navíc tomuto vysvětlení odporuje to, že kometa byla dříve považována spíše za znamení neštěstí než dobré zprávy. Nejpravděpodobnější výklad pochází od proslulého astronoma Johannese Keplera, který v roce 1603 pozoroval v Praze konjunkci (sblížení) planet Jupitera a Saturnu. Propočítal, že ke stejnému jevu došlo i v roce 7 př. Kr., kdy se nejpravděpodobněji předpokládá Kristovo narození (výpočty ze 6. stol. stanovily rok

Kristova narození na rok 1 – podle toho začíná i křesťanský letopočet, ale došlo při nich k chybě). Takový úkaz konjunkce nemohl zajisté uniknout babylónským hvězdopřevodcům, kteří o tom dokonce zanechali zprávu na hliněné tabulce, kterou našli archeologové. Možná tato konjunkce v souhvězdí Ryb neunikla ani našim mudrcům, kteří jistě věděli, že Jupiter byl považován za hvězdu světového vládce, Saturn za hvězdu Palestiny a souhvězdí Ryb za znamení konce časů. Navíc, v této zmínce hvězdy můžeme zahlédnout i splnění proroctví proroka Bileáma: „Vyjde hvězda z Jakuba, povstane žezlo z Izraele“ (Nm 24, 17), které se vztahuje právě na Mesiáše.